

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 13Co/319/2017
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6114225225
Dátum vydania rozhodnutia: 16. 08. 2019
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočíčková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2019:6114225225.1

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočíčkovej a sudcov JUDr. Amy Odalošovej a Mgr. Kataríny Katkovej, v právnej veci žalobcu: I. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom V. XX, N. N., právne zastúpeného Advokátskou kanceláriou GEREG & MESSINGEROVÁ, s. r. o., so sídlom Horná Srieborná 4, Banská Bystrica, IČO: 47253011, proti žalovanému O. N., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom O. XX, N. N., v konaní právne zastúpenému HREŽDOVIČ A MULDER - Advokátska kancelária, so sídlom Rudlovska 2, Banská Bystrica, IČO: 37893858, o zaplatenie 150 € titulom náhrady škody a o zaplatenie 20 000 € titulom náhrady nemajetkovej ujmy s príslušenstvom, o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 20C/243/2014-248 zo dňa 04. 07. 2017, takto

rozhodol:

I. Rozsudok okresného súdu p o t v r d z u j e.

II. Žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie samostatným uznesením.

o d ô v o d n e n i e :

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol podľa ustanovenia § 255 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z., Civilného sporového poriadku (ďalej v texte len „CSP“) tak, že „žalovaný má nárok na náhradu trov konania v plnej výške“.

1.1 V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol, že žalobca sa podanou žalobou voči žalovanému domáhal, aby súd uložil žalovanému povinnosť zaplatiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 1 927,98 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania a náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 € spolu s 5,05 % úrokom z omeškania. Uznesením dňa 26. 05. 2015 okresný súd zastavil konanie v časti o zaplatenie sumy 1777,98 € s príslušenstvom, uplatnenej titulom náhrady škody z dôvodu čiastočného späťvzatia žaloby žalobcom pred začatím pojednávania vo veci samej. Predmetom konania tak zostal nárok na náhradu škody v sume 150 €, ktorá bola podľa tvrdenia žalobcu vynaložená žalobcom na opravu poškodených vchodových dverí a nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 € s príslušenstvom. Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že žalobca v žalobe a vo svojich písomných vyjadreniach, ako aj vo svojej výpovedi na pojednávaní uviedol, že dňa 04. 06. 2013 bol žalovaný rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica sp. zn. 3T/12/2012 uznaný vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1, 2 písm. a/ Trestného zákona s poukazom na ustanovenie § 138 písm. d/ Trestného zákona. Predmetný rozsudok okresného súdu Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 4To/74/2013 zo dňa 27. 11. 2013 vo výroku o vine potvrdil. „Žalovaný bol zaviazaný nahradiť žalobcovi titulom náhrady škody sumu 419,93 €, vo zvyšnej časti nároku na náhradu škody bol odkázaný na občianske súdne konanie“. K uplatnenej náhrade nemajetkovej ujmy

žalobca uviedol, že v príčinnej súvislosti s úmyselným protiprávnym konaním žalovaného mu táto vznikla tým, že išlo o opakujúce sa útoky, vyhrážky zo strany žalovaného na jeho osobu a na jeho rodinu, ktoré pôsobili na neho záťažovo a stresujúco. Žil a žije v neustálom strachu o svoju osobu a svoju rodinu, ataky od žalovaného trvajú aj v súčasnosti v dôsledku čoho podával on a jeho blízki nové trestné oznámenia. V minulosti bol nútený si cestu domov nahrávať pre prípad, že by došlo ku konfliktu, respektíve k útoku, ktorým sa mu žalovaný vyhrážal. Od počiatku incidentov sa mu zvýšil krvný tlak, musel ísť napríklad dňa 26. 01. 2011 na pohotovosť, odkiaľ bol prevezený do kardiologického centra, kde bol hospitalizovaný a museli mu prepchávať cievy. Hospitalizácia trvala tri dni a jeho liečba pretrváva dodnes. Podobné situácie, kedy musel vyhľadať lekársku pomoc alebo dostaviť sa na urgentný príjem sa opakovali viackrát, konaním žalovaného bola tiež zasiahnutá jeho rodina, keď žalovaný bezdôvodne vo svojom byte robil hluk až sa triasol strop, hádzal železné činky o podlahu, pričom uvedené robil hlavne vtedy, keď boli u žalobcu na návšteve vnúčatá, známi a v nočných hodinách. Jemu a jeho rodine žalovaný vulgárne nadával, vyhrážal sa, čo vyústilo aj do útokov, kedy napadol jeho a jeho dcéru O. C.. Jeho manželka je onkologická pacientka a od doby, kedy začali útoky žalovaného sa zhoršil jej zdravotný stav.

1.2 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalovaný sa pokiaľ ide o nárok na náhradu škody vo výške 150 € vyjadril tak, že tento nárok nebol preukázaný, čo vyplýva z odôvodnenia rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici vo veci sp. zn. 4To/74/2013. K náhrade nemajetkovej ujmy uviedol, že nárok neuznáva, keďže ho žalobca podložil len subjektívnymi tvrdeniami, žiadnym spôsobom právne argumentačne tento nárok nepodložil a neverifikoval ho žiadnymi dôkazmi. Zdôraznil, že žalovaná suma zodpovedajúca náhrade nemajetkovej ujmy je absolútne neprimeraná udalostiam, ktoré vyplývajú z trestného konania. Napriek snahe o mimosúdnu dohodu, k mimosúdnej dohode medzi sporovými stranami nedošlo.

1.3 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že vo veci vykonal dokazovanie a na základe vykonaného dokazovania zistil, že Okresný súd Banská Bystrica rozsudkom č. k. 3T 12/2012 zo dňa 04. 06. 2013 rozhodol tak, že O. N. (žalovaný v tomto konaní) sa uznáva vinným z prečinu ublíženia na zdraví podľa § 156 ods. 1 Trestného zákona v súbehu s prečinom porušovania domovej slobody podľa § 194 ods. 1,2 písm. a) Trestného zákona, pretože v presne nezistenom čase okolo 17,30 hod. dňa 05. 12. 2010 v N. N. na O. ulici č. XX v bytovom dome na prvom poschodí po predchádzajúcom verbálnom konflikte s I. N. (žalobcom v tomto konaní) vošiel bez povolenia vlastníka bytu do chodby bytu rodiny N., kde verbálny konflikt medzi nimi pokračoval a následne na chodbe pred uvedeným bytom fyzicky napadol O. C. (dcéru žalobcu) tak, že počas verbálneho konfliktu s I. N., do ktorého poškodená vstúpila na jeho obranu a postavila sa tvárou k obvinenému a chrbtom k poškodenému, po jej výzve adresovanej obvinenému, aby prestal, tento na ňu verbálne zaútočil, na čo zo strachu chcela odísť domov a pootočila hlavu do pravej strany, pričom ju obvinený udrel rukou zovretou v päšť do ľavej strany hlavy nad ucho, následkom čoho ju odsotilo smerom dozadu a udrela sa chrbtom o chodbovú stenu. Krátko na to opätovne fyzicky zaútočil na poškodenú, za čo bol odsúdený k úhrnnému trestu odňatia slobody vo výmere 16 mesiacov so skúšobnou dobou na dva roky. „Bola mu uložená povinnosť nahradiť O. C. škodu vo výške 744,50 € a Edmund N. bol s nárokom na náhradu škody odkázaný na občianske súdne konanie“. Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom č. k. 4To/74/2013 zo dňa 27. 11. 2013 zrušil predmetný rozsudok okresného č. k. 3T/12/2012 zo dňa 04. 06. 2013 vo výroku o náhrade škody poškodeného I. N.a, uložil obžalovanému povinnosť nahradiť mu škodu 419,93 € a vo zvyšnej časti nároku na náhradu škody bol I. N. odkázaný na občianske súdne konanie. Z odôvodnenia predmetného rozsudku vyplynulo, že obžalovaný tvrdil v prípravnom konaní i na hlavnom pojednávaní, že kritickú situáciu vyvolala rodina N. v čase okolo 17.XX h. dňa 05. 12. 2010 púšťaním hlasnej hudby, na čo obžalovaný reagoval dupaním po podlahe. Poškodený vybehol hore schodmi a obžalovaného napadol, keď ho poudieral päšťou do hlavy a hneď na to volal políciu. Po tomto útoku sa dcéra poškodeného s priateľom začali obžalovanému vyhrážať a opätovne bol nimi napadnutý. Vykonaným dokazovaním v trestnom konaní bolo preukázané, že skutok sa stal tak, ako bol ustálený v prvostupňovom konaní a je popísaný vo výrokovej časti rozsudku. V trestnom konaní bolo zistené, že vzťahy medzi sporovými stranami sú rozvrátené, o čom svedčí aj petícia vlastníkov a obyvateľov SBD na O. ulici, ktorí vyjadrujú svoje názory o spolužití medzi rodinami.

1.4 Okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku ďalej uviedol, že v konaní nevypočul žalobcom navrhnutého svedka O. H., ktorému mal žalobca zaplatiť 150 € za vykonanú prácu, ktorou bola výmena poškodených pôvodných vchodových dverí na byte č. 3, O. XX, vrátane úprav stavebného otvoru a ostatných stavebných úprav, pretože podľa právnej zástupkyne žalobcu sa pojednávania

nechcel zúčastniť. Žalobca v Čestnom prehlásení zo dňa 26. 10. 2012 čestne prehlásil, že vyplatil O. H., bytom XXX XX, A. sumu 150 €. Zároveň tam uviedol, že mu vznikli ďalšie náklady na zakúpenie vonkajších a vnútorných líšt na zárubňu dverí v sume 70 €, ktoré neboli súčasťou dodávky nových dverí. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že žalobu žalobcu v časti o zaplatenie sumy 150 € zamietol z toho dôvodu, že okrem vlastného čestného prehlásenia žalobca iné dôkazy nepredložil a okrem výsluchu O. H. iný výsluch na preukázanie vzniku škody v sume 150 € vykonať nenavrhol. Konštatoval, že náhrada škody, ktorá mala žalobcovi vzniknúť v súvislosti so zakúpením líšt uvedených v predmetnom Čestnom prehlásení bola žalobcovi priznaná v trestnom konaní. Žalobca teda neuniesol dôkazné bremeno ohľadne uplatňovanej náhrady škody v sume 150 €. V uvedenej súvislosti okresný súd v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že v konaní nebolo žiadnym spôsobom preukázané, z čoho škoda v sume 150 € pozostáva, či skutočne bola O. H. zaplatená suma 150 €, či to bolo len za vykonané práce, za aké práce, za aké iné úkony, preto nebolo možné v tejto časti žalobe vyhovieť. Poukázal pritom na ustanovenie § 420 ods. 1 Občianskeho zákonníka a uviedol, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal vznik škody v rozsahu, ktorý si uplatnil, preukazoval ho len svojím tvrdením a vlastným čestným prehlásením.

1.5 Okrem nároku na náhradu škody v sume 150 €, okresný súd zamietol žalobu aj v časti uplatneného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20 000 €, pretože na základe vykonaného dokazovania zistil, že svedeckými výpoveďami svedkov, vypočutých v konaní neboli preukázané žalobcom tvrdené skutočnosti. Konštatoval, že pokiaľ boli vypočutí ako svedkovia rodinní príslušníci žalobcu, ich svedecké výpovede považoval za účelové, vzhľadom na to, že vzťah celej rodiny žalobcu voči žalovanému je zlý. Výsluchom svedkyne B. A. súd prvej inštancie zistil, že byt predala žalovanému, v byte bývala od roku 1973 do roku 2006, pričom mala nezhody s rodinou žalobcu. Svedok G. S., ktorý kúpil v priebehu konania byt od žalobcu uviedol, že so žalovaným a jeho rodinou nemá žiadny problém. Okresný súd dospel k záveru, že žalobca neuniesol dôkazné bremeno, skutočnosti tvrdené v súvislosti s nárokom na náhradu nemajetkovej ujmy nepreukázal, preto žalobu v časti nároku na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy z dôvodov, ktoré žalobca uvádzal, zamietol. V uvedenej súvislosti súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku konštatoval, že z výpovedí svedkov nebolo zistené, čo je vlastne príčinou zlých susedských vzťahov a z akého dôvodu sa susedské vzťahy narušili. Z obsahu žaloby okresný súd zistil, že žalobca vznik nároku na náhradu nemajetkovej ujmy dával do príčinnej súvislosti s úmyselným protiprávnym konaním žalovaného, za ktoré bol vo vzťahu k žalobcovi uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu banská Bystrica č. k. 3T/12/2012 zo dňa 04. 06. 2013. V uvedenej súvislosti okresný súd uviedol, že žalovaný bol predmetným rozsudkom vo vzťahu k žalobcovi uznaný vinným z prečinu porušovania domovej slobody, inak sa trestné konanie týkalo dcéry žalobcu O. C.. Zdôraznil, že žalobca po právnej stránke žalobu nezdôvodnil a neuviedol v zmysle akých zákonných ustanovení sa svojho nároku domáha; uplatnenú náhradu nemajetkovej ujmy odvodil od vyššie uvedeného trestného konania. Tvrdil, že sa domáha náhrady nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 € z dôvodu, že táto ujma mu vznikla v príčinnej súvislosti s úmyselným protiprávnym konaním žalovaného, pričom poukázal na rozsudok Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3T/12/2012 zo dňa 04. 06. 2013. Svedeckými výpoveďami svedkov, vypočutými v konaní však tieto skutočnosti neboli preukázané, pričom lekári, ktorí boli v konaní vypočutí uviedli, že o susedských sporoch vedia len z rozprávania žalobcu, nikdy neboli svedkom týchto konfliktov, pričom ich výsluchom nebolo preukázané, že by zdravotné problémy žalobcu vznikli v súvislosti so zlými susedskými vzťahmi a so žalovaným. V závere odôvodnenia okresný súd konštatoval, že na pojednávaní konanom dňa 13. 06. 2017 vykonal dôkaz, a to prehratie nahrávok, ktoré vyhotovil žalobca tvrdiac, že tieto nahrávky boli vyhotovené v jeho byte, pričom sa malo jednať o zvuky, krik, spev, posmešky, nadávky, ktoré mali ísť z bytu žalovaného. V uvedenej súvislosti okresný súd uviedol, že uvedený dôkaz bol získaný nezákonným spôsobom, bez súhlasu žalovaného, preto naň ako na dôkaz, ktorým došlo k porušeniu práv fyzickej osoby neprihliadol, nakoľko ide o dôkaz neprípustný. Poukázal pritom na rozhodnutie NS ČR R 39/1999 a tiež na rozhodnutie NS ČR sp. zn. 21Cdo/1009/1998.

2. Proti predmetnému rozsudku súdu prvej inštancie sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že voči všetkým výrokom rozhodnutia súdu prvej inštancie podáva odvolanie a navrhuje, aby odvolací súd rozhodnutie súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie a nové rozhodnutie. Zdôraznil, že v konaní pred súdom prvej inštancie dostatočne preukázal výpoveďami jednotlivých svedkov príčinnú súvislosť úmyselného konania žalovaného a jemu vznikutej škody, ako aj ujmy na jeho právach spôsobenej konaním žalovaného. V rámci konania pred súdom prvej inštancie poukazoval na to, že „v súvislosti s tým, že si dovoľil zákonnou cestou hájiť svoje práva aj v rámci spomínaného trestného

konania, žalovaný neustále pokračoval vo svojich úmyselných atakoch vo vzťahu k nemu a k jeho rodine". Toto konanie žalovaného trvalo od roku 2010 až do predaja bytu žalobcom. Ďalej uviedol, že náhrada škody vo výške 150 € „bola dostatočne preukázaná Čestným prehlásením svedka O. H.", ktorý urobil výmenu poškodených pôvodných vchodových dverí, vrátane úprav stavebného otvoru a ostatných stavebných úprav. O. H. sa pojednávania zúčastniť nechcel, pretože sa žalovaného ako väčšina ľudí z bytovky na O. ulici č. XX v N. N. bojí. Nezabezpečenie účasti svedka O. H. na pojednávaní nemôže byť teda vyhodnotené ako neunesenie dôkazného bremena žalobcom vo vzťahu k uplatňovanej výške náhrady škody na dverách tak, ako to uvádza v odôvodnení svojho rozhodnutia súd prvej inštancie. Práve z toho dôvodu, že sa svedok bál vstupovať do akéhokoľvek konania voči žalovanému, predložil predmetné čestné prehlásenie. Súd prvej inštancie mal preto vyhodnotiť tento listinný dôkaz vo vzájomných súvislostiach s ostatnými vykonanými dôkazmi s poukazom na konkrétnosti prípadu. Podľa žalobcu je úplne zrejmé, že výmena poškodených vchodových dverí bola realizovaná a že musela niečo stáť. Náklady s tým spojené vo výške 150 € boli minimálnymi nákladmi na odstránenie vzniknutej škody. Pokiaľ ide o náhradu nemajetkovej ujmy, žalobca v odvolaní uviedol, že poukazuje na výpoveď MUDr. O. A., ktorá vo svojej svedeckej výpovedi pred súdom prvej inštancie uviedla v akom zdravotnom stave bol žalobca po bezprostrednom ataku žalovaného, keď ho ošetrila na „urgentnom príjme". Po následných opakovaných incidentoch žalovaného a jeho rodiny, bol žalobca odvezený z pohotovostnej ambulancie na kardiologickú kliniku na riešenie akútnej koronárnej príhody. Z uvedeného je podľa žalobcu zrejmé, že cieľnými a úmyselnými atakmi žalovaného sa zhoršil jeho zdravotný stav. To, že popri uvedenom mal v danom čase aj iné pridružené choroby, nemá podľa žalobcu absolútne žiadny vplyv na to, že spúšťačom zhoršenia jeho zdravotného stavu a tým pribúdajúcich následných zdravotných ťažkostí boli cieľné ataky žalovaného. V nadväznosti na uvedené poukázal žalobca v odvolaní na výpoveď svedkyne O. L. L., ktorá podľa žalobcu potvrdila, že pod vplyvom konania žalovaného v čase, ktorý žalobca uvádza (teda od roku 2010) sa psychický stav žalobcu zhoršil, zrejme v dôsledku stresových situácií. Žalobca v odvolaní poukázal tiež na výpoveď svedka Ing. F. M. v súvislosti s tým akým spôsobom zasahovali ataky žalovaného do života žalobcu. Uviedol, že tento svedok bol opakovane svedkom toho, (keď počas práceneschopnosti žalobcu navštívil žalobcu), aký bol u žalobcu buchot a ako žalovaný vykrikoval nadávky a urážky. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní zdôraznil, že jediným cieľom, ktorý chcel súdnym rozhodnutím vydaným v tomto konaní dosiahnuť je to, aby pod vplyvom autority súdu žalovaný so svojimi atakmi prestal. Nejde mu teda o žiadny pokus obohatiť sa na úkor žalovaného, čo potvrdzuje aj tá skutočnosť, že pred prvým pojednávaním, ako aj na prvom pojednávaní konanom na okresnom súde súhlasil, že zoberie žalobu späť, pokiaľ žalovaný prestane s atakmi a ospravedlní sa mu. Toto však žalovaný neakceptoval, svoje správanie voči žalobcovi a jeho rodine nezmenil. Žalobca v odvolaní poukázal ďalej na svedeckú výpoveď svojej dcéry O. C. na pojednávaní konanom pred súdom prvej inštancie, kde popísala vplyv sústavného úmyselného konania žalovaného na rodinu žalobcu, ktorá od roku 2010 trpela incidentným konaním žalovaného. Všetky dcéry s rodinami, vrátane dcéry O. sa museli zo strachu pred žalovaným odsťahovať, nakoľko ich žalovaný prenasledoval a strpčoval im život. V dôsledku všetkých týchto skutočností, bol nútený po XX rokoch bývania v bytovke na O. ulici predať byt pod trhovú cenu, k čomu predložil potvrdenie realitnej kancelárie DÍON reality, s. r. o., so sídlom v Banskej Bystrici z obdobia predaja bytu. Uviedol, že súd prvej inštancie vyššie uvedené dôkazy nevyhodnotil správne a vo vzájomných súvislostiach, keď je z vykonaného dokazovania podľa jeho názoru zrejmé, že je daná príčinná súvislosť medzi protiprávnym konaním žalovaného a zhoršením jeho zdravotného stavu. Pokiaľ ide o vykonanie dokazovania na pojednávaní konanom na okresnom súde dňa 13. 06. 2017 prehratím nahrávok, ktoré vyhotovil vo svojom byte žalobca, kde si nahrával zvuky bez ohľadu na to, koho hlas a aké zvuky v byte počuť, žalobca v odvolaní uviedol, že žalovaného na túto skutočnosť opakovane upozornil. Súd prvej inštancie má však za to, že uvedený dôkaz bol získaný nezákonným spôsobom, bez súhlasu žalovaného a preto naň neprihliadol. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní zdôraznil, že on nenahrával žalovaného, ale nahrával zvuky a hlasy v byte ako prostriedok a dôkaz pre ochranu svojho súkromia, osobnosti a svojich základných občianskych a ústavných práv. Poukázal pritom na Čl. 16 ods. 2 CSP a uviedol, že práve týmto dôkazom chcel preukázať čím on a jeho rodina prechádzal každým dňom, kedy zo zvukov zachytených v jeho byte bolo zrejmé, že ide o rasistické posmešky, slovné ataky a buchot spôsobený žalovaným.

3. Krajský súd ako súd odvolací prejednal odvolanie žalobcu v rozsahu a z dôvodov daných ustanovením § 379 a § 380 CSP, bez nariadenia pojednávania podľa ustanovenia § 385 ods. 1 CSP (a contrario) a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ustanovenia § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil.

4. Predmetom odvolacieho konania je preskúmanie správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu, ktorý podal odvolanie proti rozsudku súdu prvej inštancie v celom rozsah, pretože sa nestotožnil s jeho závermi.

5. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie je zrejmé, že potom, čo žalobca zobral žalobu čiastočne späť, v časti o zaplatenie sumy 1 777,98 € (na základe čoho súd prvej inštancie v časti dotknutej čiastočným späťvzatím žaloby konanie zastavil), zostal predmetom konania pred súdom prvej inštancie nárok na zaplatenie sumy 150 € zodpovedajúci náhrade škody a nárok na zaplatenie sumy 20 000 € zodpovedajúci náhrade nemajetkovej ujmy.

6. Po preskúmaní správnosti záverov súdu prvej inštancie vo vzťahu k zamietnutiu nároku na náhradu škody vo výške 150 € z hľadiska odvolacích námietok žalobcu, odvolací súd uvádza, že žalobca nárok na náhradu škody vo výške 150 € oprel o svoje tvrdenia, ktoré preukazoval svojim Čestným prehlásením zo dňa 26. 10. 2012 (č. I. 8 spisu), že „vyplatil O. H., bytom ul. XXX XX, A. -XXX N. 150 € za výmenu pôvodných vchodových dverí v byte č. 3, na ulici O. č. XX v D. N., vrátane úprav stavebného otvoru a ostatných stavebných úprav." Nejednalo sa teda o Čestné prehlásenie O. H. ako nesprávne v odvolaní uviedol žalobca. Takéto preukázanie nároku na náhradu škody (vo výške 150 €), považoval súd prvej inštancie správne za nedostatočné a preto žalobu v tejto časti pre neunesenie dôkazného bremena správne zamietol, pričom poukázal na ustanovenie § 420 Občianskeho zákonníka. V uvedenej súvislosti odvolací súd poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3 M Cdo 6/2010 zo dňa 22. 09. 2010, kde najvyšší súd uvádza: „Okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týkajú povinnosti tvrdenia a označenia dôkazov na preukázanie tvrdení, je daný hypotézou hmotnoprávnej normy, ktorá upravuje sporný právny pomer účastníkov konania (strán sporu). Táto norma zásadne určuje tak rozsah dôkazného bremena (okruh skutočností, ktoré musia byť preukázané), ako aj nositeľa dôkazného bremena". V danom prípade, keďže ide o nárok na náhradu škody, je okruh rozhodujúcich skutočností, ktorých sa týka povinnosť tvrdenia a povinnosť označenia dôkazov na preukázanie tohto tvrdenia daný ustanovením § 420 Občianskeho zákonníka.

7. V uvedenej súvislosti odvolací súd uvádza, že preukázanie vzniku škody ako jednej zo základných podmienok vzniku zodpovednosti za škodu, je nevyhnutným predpokladom úspešného uplatnenia nároku na náhradu škody. V danom prípade preukazoval žalobca vznik škody svojim vlastným čestným prehlásením, že vyplatil O. H. za výmenu pôvodných vchodových dverí a s tým súvisiacich prác sumu 150 €. Takýto dôkaz je nedostatočným dôkazom z hľadiska unesenia dôkazného bremena na preukázanie tvrdenia o vzniku škody, pretože aj keď je označený ako čestné prehlásenie, stále zostáva len v polohe tvrdenia žalobcu, a preto ho nemožno považovať za objektívny dôkaz. Po prejednaní odvolania žalovaného z hľadiska odvolacích námietok týkajúcich sa zamietnutia nároku na náhradu škody vo výške 150 €, preto odvolací súd uvádza, že sa v celom rozsahu stotožňuje s dôvodmi zamietnutia žaloby okresným súdom v časti nároku na náhradu škody. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že to, že Krajský súd v Banskej Bystrici rozsudkom sp. zn. 4To/74/2013 zo dňa 27. 11. 2013 odkázal žalobcu čiastočne so svojim nárokom na náhradu škody na občianske súdne konanie ešte automaticky neznamená, že mu tento nárok v občianskom súdnom konaní musí byť priznaný bez toho, aby ho presvedčivým a právne relevantným spôsobom preukázal.

8. Pokiaľ ide o nárok na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 €, ktorý súd prvej inštancie rovnako ako nárok na náhradu škody v sume 150 € zamietol, odvolací súd uvádza, že žalobca v odvolaní vôbec neuviedol z akého odvolacieho dôvodu podal odvolanie (neuviedol podľa akého písmena ustanovenia § 365 ods. 1 CSP podáva odvolanie). Z obsahu odvolania vyplýva, že žalobca v podstate v odvolaní namietal skutkové závery súdu prvej inštancie a hodnotenie vykonaných dôkazov súdom prvej inštancie. V žalobe a v priebehu konania pred súdom prvej inštancie tvrdil, že nárok na náhradu nemajetkovej ujmy si uplatnil ako nárok, ktorý mu vznikol v súvislosti s protiprávnym konaním žalovaného, za ktoré bol žalovaný vo vzťahu k nemu (inak sa predmetné trestné konanie týkalo dcéry žalobcu) rozsudkom Okresného súdu Banská Bystrica č. k. 3T/12/2012 zo dňa 04. 06. 2013 uznaný vinným, keď v žalobe popísal skutočnosti z roku 2011 (návšteva pohotovosti 26. 01. 2011), ktoré predchádzali vydaniu tohto rozsudku č. k. 3T/12/2012. Žalobca si teda popri uplatnení nároku na náhradu škody, na uplatnenie ktorého v občianskom súdnom konaní bol v časti odkázaný rozsudkom Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 4To/74/2013 zo dňa 27. 11. 2013, zároveň uplatnil aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, o ktorej reč v trestnom konaní nebola. V odvolaní v uvedenej súvislosti tvrdil, že uplatňovaním nároku na

náhradu nemajetkovej ujmy sa nechce na úkor žalovaného obohatiť, ide mu len o to, aby žalovaný „ pod vplyvom autority súdu" so svojimi atakmi, ku ktorým dochádza od roku 2010 prestal.

9. Po prejednaní odvolania z hľadiska odvolacích námietok žalobcu, týkajúcich sa zamietnutia žaloby vo vzťahu k nároku na náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20 000 €, odvolací súd uvádza, že aj keď je pravda, že v odôvodnených prípadoch (t. j. v prípadoch, kde takýto nárok skutočne preukázateľne vznikne) si môže poškodený popri nároku na náhradu škody uplatnenom v zmysle § 420 Občianskeho zákonníka uplatniť aj nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, ktorá mu ako súčasť škody vznikla na základe výslovného znenia zákona (nárok na bolestné a sťaženie spoločenského uplatnenia), tento nárok však musí byť na to, aby bol priznaný bez akýchkoľvek pochybností preukázaný a musí byť uplatnený v súlade s § 444 Občianskeho zákonníka. Žalobca, bližšie z hľadiska právnej kvalifikácie nešpecifikovaný nárok na náhradu nemajetkovej ujmy, navrhol preukázať svedeckými výpoveďami označených svedkov. Okresný súd vykonal v tomto smere rozsiahle dokazovanie, keď vypočul svedkov navrhnutých žalobcom, ale v záujme objektívneho posúdenia veci aj svedkov navrhnutých žalovaným. Svedecké výpovede potom vyhodnotil jednotlivito a v ich vzájomnej súvislosti tak, ako to vyplýva z ustanovenia § 191 CSP, pričom dospel k záveru, že z vykonaného dokazovania nevyplývala žalobcom tvrdená skutočnosť, že mu vznikol nárok na náhradu nemajetkovej ujmy z dôvodov ním prezentovaných a tvrdných. Pre úplnosť odvolací súd uvádza, že to, že súd prvej inštancie v konečnom dôsledku neprihliadol na dôkaz vykonaný na pojednávaní konanom dňa 13. 06. 2017 (nahrávky vyhotovené v byte žalobcu) nemá na správnosť záverov súdu prvej inštancie žiadny vplyv, pretože podstatným z hľadiska preukázania nároku na náhradu nemajetkovej ujmy bolo v tomto prípade preukázanie tej skutočnosti, že medzi zhoršením zdravotného stavu žalobcu a konaním žalovaného je bezprostredná príčinná súvislosť, čo tento dôkaz nebol (okrem toho, akým spôsobom bol získaný) spôsobilý preukázať, pretože to, či sa zdravotný stav žalobcu zhoršil a čo bolo dôsledkom jeho zhoršenia, je odborná medicínska otázka.

10. O náhrade trov odvolacieho konania rozhodol odvolací súd podľa ustanovenia § 396 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 255 ods. 1 CSP tak, že žalovaný má nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %, o výške ktorej rozhodne súd prvej inštancie podľa ustanovenia § 262 ods. 2 CSP samostatným uznesením.

11. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania, t. j. ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka, čo sa ním sleduje a podpisu uvedie, tiež proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).